

ת"פ 40866/01 - מדינת ישראל נגד א ס

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 40866-01-15 מדינת ישראל נ' ס
בפני כבוד השופטת דינה אמר

בעניין: מדינת ישראל
המאשימה
נגד
א ס

הנאשמה

הכרעת דין

עובדות כתוב האישום:

1. כנגד הנאשמה הוגש כתוב אישום המיחס לה ביצועה של עבירה תקיפה לפי סעיף 379 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין").

על פי הנטען בכתב האישום ביום 18.1.15 בשעה 14:07 בסמוך לכך, ברח' טרומפלדור 5 בחולון, תקפה הנאשمة את המתלוננת בכך שהגיעה לדירתה של המתלוננת, דפקה על דלת ביתה, המתלוננת פתחה את הדלת והנאשמה תפסה בחולצתה של המתלוננת בחזקה וקיללה אותה. באותו נסיבות ברחה המתלוננת לאחר וסגרה את דלת ביתה. הנאשמת המשיכה לדפוק בחזקה על דלת ביתה של המתלוננת עד אשר הגיע המשטרת למקום.

2. בתשובתה לאיום ביום 8.12.16 כפרה הנאשمة בכך שבוצעה עבירה תקיפה על ידה וטענה כי מדובר בתפיסה של חוליצה ללא הפעלת אלימות. עוד טענה הנאשمة להגנת זוטי דברים.

3. בפתח הדיון שהתקיים ביום 23.1.17 אישר ב"כ הנאשمة את עובדות כתוב האישום המפורטוות לעיל. טענת ב"כ הנאשמת היא לתחולת סיג זוטי דברים במקרה דנן.

בעקבות כך, הגיעו הצדדים בהסכמה את המוצגים אשר סומנו ת/1 עד ת/5 וsicmo טענותיהם מבלתי שנשמעו עדין.

דין והכרעה:

4. סעיף 379 לחוק העונשין מגדר תקיפה כ "הפעלת כוח" כלפי גופו של אדם - תקיפה באה לכל ביטוי בהכאת אדם ונגעה בו, דחיפתו או הפעלת כוח בדרך אחרת על גופו, במישרין או בעקיפין וזאת ללא הסכמתו, או בהסכמתו

שהושגה בתרמית. במקרה דנן אין חולק באשר לעובדות המפורטוות בכתב האישום ובכללן אחיזתה של הנ羞ת בחזקה בחולצת המתלוונת בפתח ביתה. אלה מקומות את עבירות התקיפה. הנשיבות בהן הגעה הנ羞ת לדירת המתלוונת ופעלה כמפורט בכתב האישום מלמדות כי הנ羞ת הייתה מודעת לטיב מעשה ולא נטעה כל טענה אחרת על ידי הסגנור בהקשר זה. בנוסף, הראיות אשר הוגשו תומכות אף הן בתיאור העובדות בכתב האישום.

טענת הנ羞ת לזרוי דברים:

5. טענת ההגנה מפני הסגנור היא הטענה לכך שבמקרה דנן מתקיים סיג זוטי דברים. בעת בוחינת תחולת הסיג יש לזכור מושכלות ראשונים לפיהם סיג זה לאחריות פלילתית, ככל סיג המוני בחוק העונשין, אינו הכלל. בהתאם לסעיף 34ה לחוק העונשין, קמה חזקה כי המעשה "נעשה בתנאים שאין בהם סיג לאחריות פלילתית".

סיג זוטי דברים מוגדר בהוראות סעיף 34ז לחוק העונשין, לפיו:

34ז. זוטי דברים.

**לא ישא אדם באחריות פלילתית ל谋שה, אם, לאור טיבו של המעשה, נסיבותו, תוכאותו
והאינטרס הציבורי, המעשה הוא קל ערך.**

6. הרצינול העומד מאחורי ההגנה הוא כי גם מקום בו נכנס מעשה בהגדרת עבירה פלילתית, יש לבחון

אם נכון להרשיע בגין ביצועה של עבירה פלילתית, תוך בוחנת טיבו, נסיבותו, תוכאותו והאינטרס הציבורי. יש לבחון האם המדבר במעשה קל ערך ולכך אין מקום שהאדם ישא באחריות פלילתית ל谋שה. הגישה המשפטית הרווחת היא שהמדובר בתנאים מצטברים, שמשקלו של כל אחד מהם משתנה בהתאם לנסיבות, כשהשיקול המרכזי הוא האינטרס הציבורי (ראו: המלומד'). קדמי בספרו **על הדין בפלילים**, חלק ראשון, עמ' 556). ראו גם ע"פ 807/99 מדינת ישראל נ' עוזיאן (8.12.1999) פ"ד ג(5), 747 (להלן: "ענין עוזיאן") וכן ע"פ 303/03 מ"י נ' אריאל הנדסת חשמל (14.07.2005) (להלן: "ענין אריאל"). כפי שנקבע בענין אריאל, השאלה להישאל היא "אם מעשה העבירה הצمية מידת מינימלית של סכנה לציבור. תשובה שלילית תחייב את המסקנה שהשפטו של המעשה על החברה היא כה מזערית, עד שאין זה ראוי להכתמים את מבצעו בהרשות פלילתית" (ענין אריאל, פסקה 26).

7. בפסקת בית המשפט נקבע כי לא ניתן לעורך רשימה סגורה ומפורטת של מקרים בהם תחול הגנה, אלא יש לבחון כל מקרה על נסיבותו, ואף בנסיבות רבה, בין היתר מהטעם שההגנה תרוקן מתוכנן עבירות הנתפסות כקלות. הדגש הוא בשאלת האם מבחינה מהותית, מתאים לעבירה הנדונה בנסיבותה הכלל של העדר עניין לציבור גם מקום בו נקבע כי בוצעה בפן הטכני והפורמלי. (ראו: ענין עוזיאן והפניית כב' השופט אילן לע"פ (ת"א) 1720/95 מדינת ישראל נ' יוסף (21.7.99), כב' השופט'). גרים בניתוח ההגנה על פי סעיף 34 ז' לחוק העונשין).

לצורך בוחנת תחולת ההגנה במקרה דנן יש לבחון את נסיבותו הקונקרטיות של האירוע המפורט בכתב האישום ואת טיבו:

8. על פי ת/2, הودעת המתלוננת מיום 15.1.18, הנאשמת מתגוררת דירה מעלייה והוא אישת "אלכוהוליסטית ומטופלת". לדבריה "cols מפיחים ממנה כי מתי שהיא בקריזה היא הולכת ערומה בפרוזדור ובמדרגות. בזמן האחרון היא מתחילה להקיא על התריסים שלי...". (ש' 4-3).

לדבריה, יום קודם הקיאה הנאשמת שוב על תריסי המתלוננת ולכון הלכה המתלוננת לביתה של הנאשمت על מנת לבקש ממנה להפסיק אך זו לא פתחה לה והחלה לצעוק למתלוננת שהיא משקרת (ש' 7-6).

כשחזרה המתלוננת באותו ערב הביתה הייתה הנאשמת במדרגות וצעקה והמתלוננת אשר נבהלה הלכה לדירותה של שכנה.

לטענת המתלוננת, למחרת בבוקר "א (הנאשمت - ד.א.) באה ודפקה לי בדלת, אני פתחות והוא התחילה לטעוס לי בחולצה וצעקה שאני זונה וכל מני קללות ושאני משקרת, אני ברוחתי אchorה וסגרתי את הדלת, היא התחילה לדפוק בדלת (צל. בדלת - ד.א.) הרבה זמן וצעקה ואחר כך היא הלכה וחזרה, זה קרה בערך שלוש ארבע פעמים עד שהגיעה המשטרה, היא הייתה שיכורה, היא כל הזמן שיכורה" (ש' 13-10 לת/2).

לטענת המתלוננת הנאשמת מטרידה אותה אך לא תקפה אותה, לדבריה "היא רק תפסה אותי מהחולצה והוא לא הרביצה, היא רצתה להרביוץ, כל השכנים שומעים את זה כי זה בית של עמידר...". (ש' 20-19). כן ציינה כי זו איננה הפעם הראשונה שזה קורה אך הפעם הנאשמת הייתה "מADOW אגרסיבית" (ש' 26). המתלוננת הוסיפה כי היא "מפחדת ללכת בחוץ ולראות אותה שלא תרביוץ לי" (ש' 28) וכן שהיא דפוקה "וחולה בראש" ואף מטופלת פסיכיאטרית (ש' 31-30).

9. ת/3 היא הודעת שכנותן של המתלוננת והנאשמת. על פי ת/3 שמעה השכנה המתגוררת קומה מתחת למתלוננת צעקות. כשיצאה מדירה להראות מה קרה שמעה את הנאשמת מקללת בעברית וברוסית את המתלוננת וצעקה "אם יש לךدم תצאי החוצה" ואת המתלוננת מבקשת מהנאשמת שתלך הביתה ותניח לה. כשלulta לקומה בה מתגוררת המתלוננת ראתה את הנאשמת בועת בדלתה של המתלוננת ומקללת אותה (ש' 10-5).

השכנה מסרה שהנאשמת עלתה לדירותה. לאחר מכן, כשהמתלוננת פתחה לה את הדלת לאחר שהזדההה בפניה, סיפרה לה המתלוננת כי הנאשמת הגיעה לדירותה, דפוקה בדלת, המתלוננת פתחה כי לא ידעה שזו הנאשמת ואז הנאשמת תפסה לה בצוואר ואיימה עליה (ש' 17-15).

השכנה סיפרה כי הנאשמת כל הזמן דפוקה על דלתות ומטרידה את השכנים. עוד סיפרה כי יום קודם חששה המתלוננת לחזור הביתה כי חששה מפני הנאשמת ولكن באה לדירותה. לדבריה הנאשמת תקפת את המתלוננת פיזית ומילולית (ש' 22-27).

10. על פי דוח הפעולה מיום האירוע ת/5, שנערך על ידי רס"ל פסח סהר, הגיעו המשטרה למקום בעקבות הודעת המודיעעה לפיה שכנותה שתניית משטוללת בבניין ודפוקת לאחת השכנות על הדלת ומקלلت וצעקה. כשהגיעו למקום ראו אישת דפוקת על הדלת צוחחת ועולה לקומה לעללה. המתלוננת מסרה למשטרה כי הנאשמת שכנותה מקיאה כל הזמן על התריסים וכשהיא מעירה לה היא מתחילה לצעוק ולהתפרק. כשהתבקשה הנאשמת להתלוות למשטרה החלה לצעוק ולבסוף נעקרה בגין הטרדת השכנים ונזקקה תוך שהיא מתנגדת.

11. ת/4 היא הودעתה הנאשמת מיום 18.1.15. בהודעתה הכחישה הנאשמת את טענותיה של המתלוונת כנגדה. לגרסתה "**אני לא עליתי... אף אחד לא תקף אותה**" (עמ' 1 ש' 11-14). לדבריה המתלוונת משימה אותה שזרקה דברים מLOCלים והוא דיברה עם המתלוונת שהענין יסתיים.

טענה לא קירה שום דבר עם השכנה אטמול והוסיפה "**מה שהיא אמרה לך**" ולאחר מכן הוסיפה שאינה יודעת מה השכנה אמרה (עמ' 1 ש' 16). לדבריה, בベンין "**אחד יותר משוגע מהשני**" (עמ' 1 ש' 19).

כשנשאלה מדוע דזוקת על דלנות וצורתה השיבה "**לא, לא כי האשימה אותו שאני זורקת לה ומילכת לה עם מים...**" (עמ' 1 ש' 23) והוסיפה שהמתלוונת משקרת כשאומרת שהיא מקיאה.

כשנשאלה מדוע תקפה את המתלוונת השיבה : "**היא משימה שאני זורקת לה לכלור. אני מנקה את הכלולן. לא תקפתني. היא תקפה אותו يوم שבת**" (עמ' 1 ש' 34-35).

כשנשאלה למה היא בועתת ללא הפסקה בدلת של השכנה השיבה "**זה לא נכון, היפוכונדריה, היא, דמיונות, כל אחד והדמיונות שלו**" והכחישה שתפסה למתלוונת בחולצה (עמ' 1 ש' 44-46). כן הוסיפה לשאלת החוקרת כי היא סובלת מסכיזופרניה פרנוואידית ומטופלית בקדורים באופן קבוע. עוד אישרה שימוש באלכוהול פעמיים בשבוע, לדבריה "**אני לא מזיקה לאף אחד**".

12. עוד על פי ת/1, מזכיר שנערך על ידי רס"ר גלית עברון ביום 18.1.15, בעת חקירתה של הנאשמת נדף ממנה ריח חריף של אלכוהול, היא לא דיברה לעניין, לא השיבה לשאלות והיה קושי לתקשר אליה.

13. לאחר בוחנת הראיות המפורטות לעיל, מול העובדות המפורטות בכתב האישום מצאתי כאמור כי המאשيمة הוכיחה את העבירה על ידי הנאשמת. כמו כן, לאחר בוחנת הראיות, סבורני כי נסיבותיו הקונקרטיות של המקרה דן על אף טיבו ונסיבותיו אין כאליה המצדיקות החלטתו של הסיג הנגע לזרע דבריסולא נכון יהיה לקבע כי "**השפטו של המעשה על החברה היא כה מזערית, עד שאין זה ראוי להכתרם את מבצעו בהרשעה פלילתית**" (ענין אריאל).

14. אמנם מבחינת טיב המעשה עולה כי מדובר בתקיפה ברף הנמוך ביותר ואין כל חבלה לצדיה כך שתוצאותיה אין חמורות. יחד עם זאת, גם אם נתעלם מהתנהלותה הנטענת המטרידה של הנאשמת המפורטת בהודעתה המתלוונת והשכנה לאורך התקופה שקדמה לאיירוע מושא כתב האישום, יש טעם רב בטענת ב"כ המאשيمة לפיה בנסיבות בגין הגעה הנאשמת באופן יחס לדירת המתלוונת, אחזה בחזקהה תוך שהיא מקלחת אותה ולאחר שהמתלוונת נמלטה לאחר וסגרה את הדלת, המשיכה לדפק בחזקהה על הדלת, לא נכון יהיה לקבע כי לא מתקיימת ولو מידה מינימלית של סכנה לערכ החרדי המוגן.

15. אמת, ניתן לומר שיש מקום לטיפול של גורמי הרווחה בעניינה של הנאשמת, זאת נוכח מצבה הנפשי, לצד השימוש באלכוהול ויתר הנסיבות העולות מן הראיות אשר הוגשו לעיוני. יחד עם זאת, אין בכך כדי לבטל את הפגיעה בערכיהם המוגנים והפגיעה במתלוונת אשר נאלצה להימלט מהנאשمت לתוך הדירה, כשהנאשمة ממשיכת ודזוקת על הדלת כמפורט בכתב האישום, תחששותה וחששה. בנסיבות אלה לא ניתן לומר שהמעשה נמצא מתחת ל██ החומרה

הנדרש לביסוס עבירה פלילית.

16. נתתי דעתך לכך שהמתלוננת מסרה בהודעתה שהנאשمت לא תקפה אותה אך אין בכך לשנות מסקנותי. ראשית, הגדרת עבירת התקיפה היא הגדרה משפטית ואין צורך באישור המתלונן או הגדרת האירוע כתקיפה על ידו לשם הרשעה. שנית ועיקר, המתלוננת בהודעתה הוסיפה כי הנאשמת **"רצתה להרביץ"** וכן תיארה את חששה מהנאשמת.

עוד נתתי דעתך לדוגמאות אותן הציג ב"כ הנאשמת בטיעוני, למקרים בהם מצא בית המשפט להחיל את הסיג, אינני מוצאת שהן דומות לעניינו. כאמור, כל מקרה נבחן על פי נסיבותיו ובמקרה דנן מסקנתי היא שאין מדובר בחוטי דברים.

אשר על כן, אני מרושעה את הנאשמת בעבירת התקיפה לפי סעיף 379 לחוק העונשין.

ניתנה היום, ד' שבט תשע"ז, 31 נואר 2017, במעמד הצדדים